

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Bettefanden

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 343. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich05-shoot-idm140535015021312/facsimile.pdf> (tilgået 27. november 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Bettefanden

Forvalteren gjorde en skjelmisk Grimasse bag hendes Ryg, og nikkede til sin Svoger i Haabet.

„Min gode Frue!“ tiltalte Kruushoved hende: „De skulde vel ikke kjende“ – han nævner en Gaard i Nærheden af Skive.

Hun virrede med Hovedet.

„Jeg tæer nu hen for at kjøbe den“ vedblev han, „hvis den er at faae noget rimeligt. Tomten derhenne sælger jeg; thi skulde jeg bygge den op, og atter faae den sveden af, det havde jeg ingen Lyst til. Det er ogsaa ret en Røvereegn, denne Egn.“

Han gik til Døren, vendte sig med Trykkeren i Haanden, og sagde: „Jeg venter een af mine Karle; jeg vil dog ud at see efter ham.“ –

Han trængte til frisk Luft, saa sødtbeklemt var Brystet. Han gik udaf Porten, og snart skæntrede han, snart dansede, snart hoppede han. Da faldt hans Øjne paa Steendiget, og saae med Forbauselse et paaklistret Stykke Karduuspapiir, hvorpaa stod 12 og undernedten *B. F.* Næste Dag altsaa skulde Mødet med Fanden finde Sted. Hvad kunde det betyde? Saa hastig? Der maatte være noget paafærde.

Paa det bestemte Klokkeslet sreeg vor Helt ned i Dybdalen. Den Bette var der allerede, og rejste sig op fra Lyngen.

„De jawwer“* sagde han. „Di row Herremænd kommer idaw, aa iawten ska di gies sammen, Præjst aa Dejn æ bestelt; men dæ mo ingen veedet, Jomfrowerne ikhejer, fa di lihg ska te ed.“**

„Hvorfra veed du alt det?“

„De ka væ de samme hworfæ A veed ed, men vis æ ed.“

„Men der er jo ikke lyst for dem.“

„– Dærfor æ Kammeraadens Faawolter skikked te Viborre ætte Konngbrøwn, aa ham vinte di ve Autensti o Magnetgoeren. Vil han no ha ed, saa ska A pas ham op ve Løwelbrow, aa skell ham ve de han haar unt aa; ejsen ska A ingen Faatræd gyer ham sjæl. Saa læ di wal væbr aa gywt dem iawten, aa sihn ka han sic, hudden han vel taen. Imuen*** ve den hæb Ti, ka han fo Brøwwen po de hæ samme Stej. Skynd sæ no tebaahg.“

Væk smuttede den Lille, og den i Hovedet temmelig forplumrede Elsker skyndte sig til Magneten.

* Der hæster.

** Før de lige skal til det.

*** Imorgen.